

Klip naturens ro indenfor

Dekorationer i papir er eventyrlig mode, der lader tankerne hvile og være

Af **Charlotte Rørth**

charlotte.roerth@nordjyske.dk

Der var engang, hvor de små uroer hang i hjem helt ude, hvor bølgerne slog, eller svalerne fløj lavt over kornet.

Det var dengang, der var orden til.

Dengang, verden udenfor var over-skuelig, og hvor viden om, hvilken vej vinden blæste, kunne fås ved at se på uroerne.

Da var det ikke som i dag, hvor vi tror, overblikket skal findes ved at se ind i en skærm med ord og tal og billeder og lyd, der skyller ind over mennesket. Der vælter.

Derfor har to erfarne designfolk nu skabt uroer i papir til at hænge hjemme i hjemmene både helt ude nord- og vestpå ved Flauenskjold og Vestervig, hvor de stammer fra, og helt inde i storbyen København, hvor de bor i dag.

- Uroerne får ny betydning i vores moderne turbulente tid, fordi rummet, der skabes omkring uroen, kan opleves som selve orkanens øje, der hvor man finder ro og stilhed. En uro skaber med andre ord ro, forklarer Marianne Eriksen Scott-Hansen, 50 år.

Hun er kendt som en af de modigste danske designere igennem de seneste 30 år, har blandt andet haft tøj-firmaet Daughters of Style og været kreativ chef i smykkefirmaet Lund of Copenhagen. Hun har "altid leget med en saks" også i skind og har klippet uroerne i fri hånd.

- Papir fascinerer mig. Det er et hverdagsprodukt, man kan forme til at give glæde. Den kombination er der god brug for, siger hun.

Inspirationen henter Marianne Eriksen Scott-Hansen ikke kun fra sin barndoms vendsysselske natur, men også de gamle eventyr fortalt ved esen på landet engang for længe siden.

- Nogle kan finde trolder og væsener på mine grene. Andre ser kogler. Sådan skal det være.

Serien af klip hedder Nordic Fairytales og er allerede købt af mere end 50 Inspiration-butikker i hele landet plus Royal Copenhagens butikker og Illums Bolighus.

- Marianne designer. Jeg tager mig af alt det kedelige, fortæller Helle Brøchner Agesen, 47 år, der har

skabt firmaet House of Home Art sammen med Marianne Eriksen Scott-Hansen. Deres venskab begyndte, da de begge arbejdede med smykker og hårpynt i modefirmaet Evita Peroni.

Da Marianne Eriksen Scott-Hansen viste hende klippene, kunne hun med det samme se de kommercielle muligheder. Det var simpelthen på tid at få papirklip ind på scenen igen. Efter Jette Frølich's storhedstid i midt '80'erne har der været stilstand på den del af kunsthåndværket. Nu dukker det op igen hos både de to og hos blandt andre Karen Bit Vejle, også nordjyde, og passer ind i en boligstil, der hylder den natur, flere og flere bor på lang afstand af.

- Vi er begge to vokset op nær naturen og savner den. Det giver en helt særligt lykkefølelse at blive mindet om den. Det er vi åbenbart slet ikke ene om, siger Helle Brøchner Agesen, der ser deres baggrund i modebranchen som et stort plus.

- Vi er vant til at være opmærksomme på, hvad der foregår omkring os, men vi havde alligevel ikke regnet med, at klippene ville blive solgt så hurtigt, erkender hun.

Marianne Eriksen Scott-Hansen har allerede klippet næste kollektion, der lige som den første laserskæres i Danmark.

- Det er afgørende for troværdigheden. Når man siger, det er et dansk produkt, skal det også være lavet her, siger hun.

Forårs/sommerkollektionen er større end vinterens, vokseværket er i gang, endnu venter udlandet.

- Lad os nu se. Vi vil bevare firmaet som vores og er sådan ret jysk snusfornuftige og vil ikke miste en hel masse penge. Men, jo, vi er ambitiøse og vil da gerne sende mange danske naturklip ud i stuerne, siger Helle Brøchner Agesen, og Marianne Eriksen Scott-Hansen tilføjer:

- Man skal huske, at ens hjem skal forkæles hele året. Det er slet ikke nok kun at pynte op til jul. Man skal give sig selv og andre en lille kunstnerisk oplevelse i det daglige, så man et øjeblik står stille og bare "er".

Så man som i et eventyr kan leve lykkeligt til sine dages ende?

- Ha-ha. Ja, det vil jeg gerne hjælpe til med, siger Marianne Eriksen Scott-Hansen.

- Vi er begge to vokset op nær naturen og savner den, fortæller Helle Brøchner Agesen, der har skabt firmaet House of Home Art sammen med Marianne Eriksen Scott-Hansen.

Klippene kan fås i Inspirations og Royal Copenhagens butikker og koster fra 49,95 kr. til 495,95 kr. for den største uro i fem lag.

Ubrydelige bånd

Når gamle forældre dør, er sorgen ikke en stil, der skal rettes i

Af Henny Nørgaard
henny@henny-n.dk

Det var godt, hun ikke kom til at lide, og at det gik så hurtigt, at hun nok ikke mærkede noget. Men jeg savner hende sådan. Det er bare rigtig mærkeligt, at hun ikke er her mere, og jeg er bare så trist. Jeg ved godt, jeg er heldig at have haft hende i så mange år, og det er jeg meget taknemlig for. Det er også det, de siger alle sammen. At det var en nem død, og at det er den vej, vi alle skal. At hun jo havde nået den alder, hvor det er den vej, det går. Jeg er da også glad for, at hun oplevede at blive mormor til mine børn, og den relation, hun havde til dem.

Så det er vist, som det skal være, den rigtige rækkefølge, når det er, og jeg burde vel også se sådan på det. Og det forsøger jeg. At komme over det og komme videre, som de siger, jeg skal. Det lykkes bare ikke ret godt. For jeg savner hende og mangler hende i mit liv hver eneste dag. Fordi hun altid plejer at være der, og fordi hun plejer at tage telefonen, når jeg ringer til hende. Jeg kunne høre hende smile, når hun sagde: Hej, er det virkelig dig, min pige.

Det var jo det, jeg var. Mors pige. Og så selv om vi ikke altid har haft det nemt med hinanden. Så var jeg hendes pige, selv om jeg er ret voksen og selv har næsten voksne børn. På en måde var hun den, der bedst forstod mig, måske fordi vi lignede hinanden, hvilket også var grunden til, at det kunne slå gnister mellem os. Nu er jeg bare ik-

ke nogens pige mere, og jeg kan ikke ringe og fortælle hende, når der er noget, jeg er ked af. Det er underligt, men det sværeste er måske, at jeg ikke kan ringe og fortælle hende, når det går godt. Når noget er lykkedes med mig på arbejdet, eller hvis et af børnene har fået flotte karakterer. Det har hun altid været den første, der skulle vide, og det blev først virkeligt, når jeg havde delt det med hende. Når jeg tænker efter, er der ikke rigtig andre, der gider høre om det lykkelige og dejlige. Ikke for længe og ikke for meget i hvert fald. Det forstår jeg også godt, for det gider jeg sådan set heller ikke selv.

Men det gad hun godt, og jeg ved, hun mente det, når hun sagde, hun var glad for at høre om det. Tror faktisk, hun glædede sig lige så meget som jeg.

Det savner jeg. At dele glæden. Men det kommer alligevel lidt bag på mig, at jeg er så trist. For hun var jo også gammel, og jeg har fået lov at have hende i mange år.

De første og de største

Kvinden over for mig ser på mig med øjne fyldt med tårer og stille vemod, og vi taler om, at der er mange gode grunde til, at hendes sorg ikke er som en stil, der skal rettes i. At hun har lov til at standse op og dvæle ved det, der var, og det tab, det er at miste en forælder. Uanset at den forælder var gammel, og at hun heller ikke selv er helt ung mere. Kvindens tab og sorg er hendes, og den skal ikke bortforklares eller under vurderes. Sorgen og smerten over at miste nogen og noget er en naturlig re-

aktion, som må have sin plads, og bare fordi det er livets gang, er det ikke ensbetydende med, at det ikke gør ondt.

Mor og far. De allerførste mennesker i vores liv og i mange år også de allerstørste. Og ret beset er det, når det kommer til stykket, måske de eneste i verden, der ville være parat til at sælge deres sidste skjorte for os.

I de fleste tilfælde er forældre den trygge himmel over os, når vi er børn, og sådan bliver det på en måde ved med at være, indtil de ikke er der mere.

I virkeligheden er vi børn, indtil vores forældre ikke er længere. Vi ved godt, at vi skal miste dem. Således er naturens orden, men alligevel er det ikke muligt at forberede sig helt på det, tror jeg.

Selv om ens far eller mor gennem lang tid har været syge eller svage og måske mere og mere som et barn, vi skal tage os af, er de alligevel ens forældre. Vi kan stadig besøge dem og se til dem. Det kan være både svært og belastende, men relationen er der stadig. Det er den ikke, når døden er en realitet.

Andre kan fortælle os om, hvor overvældende det er at miste en forælder, men som ved andre livsomvæltende begivenheder ved vi ikke helt, hvordan det føles og opleves, før vi selv er i den situation. Ligesom enhver fødsel er også enhver død noget ubeskriveligt og noget, som vel at mærke er vores eget, og som ingen anden sådan helt kan begribe. Hvordan vi reagerer, kan vi ikke altid forudsige.

Selv om vi vokser op og bliver selv-

stændige mennesker, er vores forældre stadig en vigtig del af vores identitet. En identitet, som ikke bare forsvinder, fordi vi bliver voksne. Der er jo tale om et tab af mange dimensioner, fordi vi samtidig mister sammenhængen og den store ring om vores liv.

Båndet er unikt

Og som kvinden over for mig giver udtryk for, kan det være langt hårdere, end vi havde regnet med.

Ved dødsfaldet kan der samtidig blive sat gang i mange andre stærke følelser og tanker, som ikke bare relaterer til den relation, vi havde til vores forældre som voksen. Også alle barndommens stærke følelser kan nemlig melde sig for fuld styrke. Følelser, der kan være knyttet til både kærlighed og en kærlighed, vi måske ikke følte, vi fik del i på den måde, det var nødvendigt for os, eller som vi måske havde håbet på.

Uanset tidspunkt og alder for både den, der dør, og den, der mister, sætter tabet af forældre mange tanker og følelser i gang hos det voksne barn.

Jeg tænker, at der også i denne situation må gives plads, rum og tid til den sorg og det, der nu er. Og til at huske på, at selv om noget er livets uundgåelige gang, er det ikke ensbetydende med, at det ikke gør ondt. Og at det, at noget gør ondt, heller ikke er ensbetydende med, at vi ikke også kan leve vores liv med både frimodighed og glæde i erindringen og taknemligheden over det, vi fik med os fra den, vi har mistet.

Henny Nørgaard,
psykoterapeut MPF,
skriver om familieliv
henny@henny-n.dk

